

DIÀLEG

BUTLLETÍ DE LA CAMBRA SINDICAL DE LA FACULTAT DE DRET

VALÈNCIA

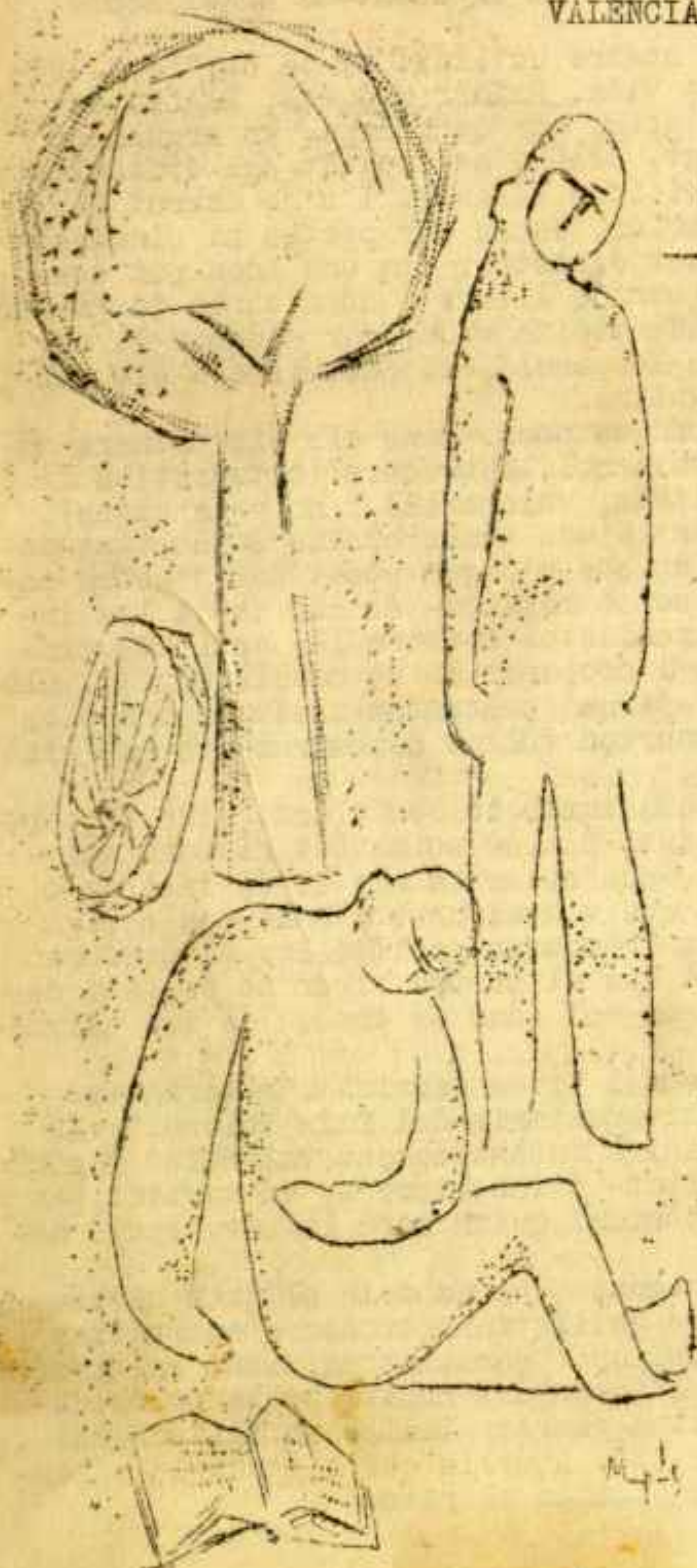
ANY II

Nº 6

MARC 1962

SUMARI

-
- .- Editorial
 - .- Comunidad nacional, comunidad supranacional.- Lluís V. Aracil
 - .- Les escoles de la ciència econòmica i els problemes de la terra.- Ernest Lluch i Martín
 - .- El cine social.- J.I. de Prada
 - .- Els mercats colonials a l'Àfrica.- Jaume Pérez
 - .- Notícies
 - .- Iuthuli : Un lluitador de la pau.- Valerià Liralles
 - .- Una reforma de los estudios de Derecho: Cuba
 - .- Vida de la Facultat
 - .- Texts Escollits.

EDITORIAL

DIALEG ja té un any. Dita així, la frase és molt senzilla. Tan senzilla, que correm el perill de dir-la sense donar-li massa importància. Realment un any és massa poc dins de la història. Però la nostra història d'estudiants, per paradoxa, és massa curta perquè pugui ser buida. Nosaltres i la nostra societat estem vivint uns moments transitoris, de pas entre dues èpoques distintes. Per això cada any -cada més- va consumant el canvi dins nosaltres i fora de nosaltres. Un fet aparentment sense importància, com és l'aniversari de DIALEG, significa una suma de moments decisius, que es produeixen i que van ordenant-se quasi sense sentir-los.

Per als qui el realitzen, el nostre butlletí no és un "fet", sinó una obra, alguna cosa de la nostra vida. Primer que res, DIALEG és una afirmació i, per això mateix, un goig, una confiança; un orgull si voleu. Però un orgull humil i merescut. DIALEG ha lluitat amb dificultats tècniques, problemes econòmics i oposicions socials. I s'ha acarat amb ells i els ha vençut sense ajuda exterior, sense fer pactes ni claudicacions. El nostre testimoniatge ha estat demostrar com una idea pot convertir-se en força, com el treball -quan és lliure i dona obres tangibles- no es perd, sinó que s'incorpora a la mateixa vida, per a donar-li un ritme i una fe capaços de trencar amb la peresa, el pesimisme i els sentiments més individualistes i més negatius.

No val dir que DIALEG és l'obra de pocs. Dins els sis primers números hem reunit treballs de trenta-vuit col·laboradors (catedràtics i alumnes, de Dret i de distintes Facultats, valencians i no valencians).

El fet que tots coincideixen parlant d'uns temes bàsics i adoptant actituds aproximades, no prova en absolut que s'hagen posat mai d'acord entre ells. Allò que prova -i ho prova sense rèplica- és que totes les informacions veraces, tots els estudis realistes i totes les actituds sinceres, són necessàriament compatibles i cooperen en un mateix sentit. Els qui defensen el confusionisme mental -perquè sustenten actituds innobles i s'emparen en arguments capciosos- haurien volgut demostrar-nos que això era impossible.

Alguns han dit que DIALEG té una intenció ben clara. Això és cert, perquè la nostra intenció és la claredat. DIALEG no ha fet ni farà mai concessions a la retòrica superficial, que no sabem mai si és ingènua o si és tendenciosa. El moment històric que viu el nostre País ens obliga a trencar amb moltes coses, que serien francament estimables si no foren suïcides. El lector imparcial ja sabrà que el nostre rigor no és gens negatiu. Al contrari, creiem que és el que cal quan es tracta de fer afirmacions.

Fa dos anys, el professor Vicens i Vives escrivia, referint-se precisament a nosaltres, els joves universitaris del País Valencià: És que ara es forja la generació que definirà autènticament València? Tindrà la valentia -i àdhuc, si cal, la crueltat- d'inscriure's, en veritat, en una trajectòria única, cultural i històrica? Quina serà la seva opció definitiva?

DIALEG és una resposta a la pregunta que es feia el gran historiador català. En primer lloc el nostre butlletí no tracta d'eternitzar una situació actual, que ja hem de considerar paracitada, sinó que tracta d'obrir un futur. I per això -perquè el futur del nostre poble no és de ningú, sinó de tots- mantenim una actitud oberta: DIALEG no vol ser mai un lloc de controvèrsia, sinó d'integració. Aquells qui tinguen la valentia d'acceptar-ho, tindran les nostres pàgines obertes.

Enmig de la nostra generació universitària, el Butlletí de la Facultat de Dret és una obra tangible, un testimoni afirmatiu o, si voleu, un raig de llum, que ningú no pot ignorar si és persona seriosa. Sabem prou bé les nostres limitacions, els nostres defectes, les dificultats que haurem de superar; però no tenia altre remei que sentir-nos una mica orgullosos, perquè, com va dir Maragall: "El nostre esforç i la nostra esperança valen més que tot l'Imperi Romà."

COMUNIDAD NACIONAL, COMUNIDAD SUPRANACIONAL.

¿Qué es una comunidad ?

Fue TONNIES el primer sociólogo que, intentando clasificar los tipos básicos de agrupaciones humanas, distinguió claramente los conceptos de comunidad y asociación (1).

Ambas ideas se han mantenido en casi toda la literatura científica posterior, como una adquisición importante para la terminología sociológica, que al mismo tiempo esclarecía nociones fundamentales para las ciencias humanas, desde la Economía hasta la Moral.

La asociación (equipo de base-ball, club excursionista, sindicato o institución benéfica) es siempre un conjunto de hombres que, de manera consciente, se orientan hacia un objetivo. Aquí entra en juego la libertad del individuo y, de acuerdo con ella, las asociaciones serán libres o impuestas. Este carácter voluntario o coactivo aparecerá en las normas que presidan su fundación y disolución, la admisión y exclusión de miembros, la realización de sus actividades peculiares, etc. En todo caso, la asociación tiene siempre un carácter jurídico, más o menos marcado, y que puede ser legal o contractual.

La comunidad, en cambio (ciudad, comarca, nación o región del mundo) es un grupo en que viven los hombres de manera permanente e implícita, y no deriva nunca de un pacto entre ellos ni de una imposición superior. Por ello se dice que la comunidad es "natural".

El grupo comunitario no consiste en algo tan claro y limitado como es la cooperación, sino en una cosa tan amplia y tan difícil de definir como es la convivencia. La convivencia no consiste concretamente en nada, porque consiste virtualmente en todo: cultura, economía, política, religión, amistad... Por eso, el concepto de comunidad es elástico, y subsiste aunque se le separe alguno de sus elementos.

La comunidad es esencial para la existencia del individuo y abarca todas las manifestaciones de la vida del hombre nor-

mal. El sociólogo dice que es un grupo inclusivo y enmarcador de todos los demás, algo así como el clima en que viven o el soporte en que se basan.

Los elementos de la comunidad.

La única definición medianamente válida de comunidad es la que llamala "un área de vida en común". Esta expresión tan vaga nos advierte que el grupo comunal es una realidad sumamente compleja. Ello explica que en épocas pasadas se prestara interpretaciones románticas, y que ahora, por reacción, despierte actitudes escépticas o negativas. No obstante, podemos decir que la ciencia social ha aclarado dos cosas. En primer lugar, que es ingenuo tratar de definirla académicamente. Lo que necesitamos es enfocarla de una manera realista, para intentar hacernos cargo de toda su complicación.

Toda comunidad implica una suma de factores o aspectos complementarios, que podríamos clasificar en cinco niveles:

A) Una base territorial definida, es decir, un país, que con su situación, composición y estructura del suelo, determina el clima, las fuentes de recursos materiales, la distribución y forma de las concentraciones humanas y las vías de comunicación. De toda esta materia se ocupan la Ecología (2), la Geografía Económica, la Geopolítica e incluso el Urbanismo.

B) Una estructura social, en sentido amplio, es decir, una agrupación humana definida en el tiempo y el espacio, dotada de coherencia interna y que presenta algunas peculiaridades sociológicas. La estructura social de la comunidad se basa en la división del trabajo y abarca también el campo de la estratificación (castas, estamentos, clases). Desde el punto de vista de la Economía, tenemos el concepto de sistema económico y de región económica.

C) Una cultura o, dicho de otra manera, unas formas generales de vida. La convivencia es una forma de educación que asimila a los individuos sobre la base de unas pautas o costumbres, de las cuales la más ostensible es el idioma.

Todos los historiadores modernos han destacado el aspecto territorial de las culturas. SPENGLER llegó a usar la metáfora del vegetal arraigado en el suelo (3). Esto quiere decir sencillamente que la cultura es un hecho comunitario como lo ha puesto de relieve la Antropología Cultural (4).

Al mismo tiempo, los psicólogos sociales han demostrado la relación indisoluble que hay entre cultura y personalidad, como facetas social e individual de la misma cosa (5). La comunidad se interioriza en sus individuos y les modela el carácter. En ese sentido hablamos de la manera de ser de los rusos o de los alemanes. La llamada "Völkerpsychologie" o Caracteriología Colectiva se ocupa de estas materias (6).

D) Una conciencia de comunidad, que puede tener muchos grados y matices. Todos los sociólogos hacen hincapié en la importancia de esa actitud, puramente espiritual. La existencia de la comunidad depende de la medida en que sus miembros se acostumbran a identificarse en términos de fidelidad y solidaridad, distinguiendo su grupo de los otros.

Esa adhesión recíproca une a los miembros de una manera dinámica y repercute profundamente en todos los campos (7).

E) Una organización política. Según la definición de los tratadistas clásicos, la política se diferencia de las demás actividades sociales en que tiende, no a un objetivo concreto, sino al "Bien común". Al mismo tiempo, los teóricos del Estado han reconocido la necesidad de una base territorial. Es decir, que tanto desde el punto de vista de la Ética como desde el punto de vista de la Geografía, la comunidad y la organización política son dos nociones íntimamente unidas, y que por ello pueden hallarse en situación de armonía o de conflicto. Todos los autores del siglo pasado que desarrollaron la antinomia Estado-Sociedad (entre ellos LORENZ VON STEIN), hacían referencia a este problema.

Hoy día, MAC IVER define el Estado como la asociación superior que controla y suple la actividad de las otras asociaciones, al nivel de una comunidad (8).

Todos los elementos que he nombrado guardan una correlación estrecha -aunque no siempre rigurosa- y son interdependientes. El caso reciente de Bélgica ha demostrado como la frontera lingüística coincide con la divisoria de dos regiones naturales y económicas, de dos estructuras sociales y de dos actitudes políticas, que reclaman una nueva organización de su vida comunal respectiva.

Problemas actuales.

Situados en medio de un mundo que cambia, es lógico que nos preguntemos cual es el verdadero papel que corresponde, ahora y en el futuro, a los grupos comunitarios. La cuestión no puede responderse a priori. Es necesario que empecemos examinando las situaciones y los problemas que forman la realidad de nuestro tiempo, y debemos esclarecer también cuál es el ideal o el sentido que inspira los cambios actuales.

KARL MANNHEIM - una de las inteligencias más claras y una de las conciencias más responsables de nuestra época- indicaba que el objetivo fundamental que ha de inspirar los cambios actuales es lo que él llama "integración social". La integración consiste en organizar de manera armónica la vida de la sociedad, orientando los deseos y las energías de los hombres en un sentido constructivo, que elimine la violencia y las tensiones y aproveche al máximo aquello que proporciona la vida social (9).

El problema, por tanto, es encontrar aquellas condiciones u oportunidades externas que favorezcan el proceso de integración, por más que éste ha de realizarse en el interior de las conciencias. Y es evidente que la justicia, las formas de organización racional (planificación), la democracia política y un ideal de trabajo en común cara al futuro, son esenciales para conseguirlo.

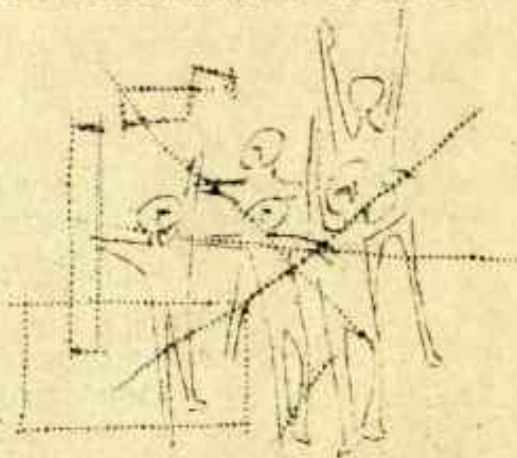
Ahora bien, los sociólogos han demostrado que los procesos más negativos de nuestro tiempo, desde el egoísmo hasta la masificación, coinciden con un relajamiento de la vida comunal y un equívoco respecto a la misma idea de comunidad. Así se explican las manifestaciones de un cosmopolitismo anómico, sin consistencia positiva, pero que tiene por eso mismo la curiosa virtud de no obligar

virtud de no obligar a nada en el nivel más inmediato de la vida diaria.

Si queremos integrar realmente la vida de los hombres en sociedad, no podran servirnos las concepciones confusas y evasivas de un cosmopolitismo esteril. Nuestra responsabilidad debe guardar relación con un área social inmediata y concreta. Y ese espacio social no puede ser más que el comunitario.

La comunidad, por su contenido tan general, recoge todas las manifestaciones humanas, cosa que no cabría esperar de los grupos asociativos. Además, el grupo comunitario tiene otra cualidad integradora: que, en principio, no es nunca partidista, como suelen serlo las asociaciones. El ideal de la comunidad no es la lucha, sino la colaboración, la solidaridad y la tolerancia entre grupos e individuos. Por eso muchos pueblos europeos, especialmente pequeños, han encontrado en el nacionalismo una cohesión interna y un impulso progresivo que no habrían tenido sin él.

Es verdad que ha habido momentos en que las comunidades han luchado entre sí, y ello las ha desacreditado en cierta manera. Sin embargo, si observamos de cerca esos conflictos, veremos que la agresividad no derivaba de los intereses comunales en sí, sino del egoísmo de quienes ocupaban el poder y no tenían escrúpulo en explotar o alucinar los sentimientos comunitarios. Esto no demuestra que el nacionalismo sea nocivo, ya que también la raza y las creencias se han convertido a veces en instrumento de dominación y explotación, y nadie pretende hoy que sea necesario "abolir" la religión o la raza.

La idea de la nacionalidad sólo ha interesado a los dominadores en la medida que les ofrecía poder y beneficios (10), y por eso se han obstinado siempre en no reconocer los mismos derechos a los países que tenían sometidos. El nacionalismo imperialista implica una amarga ironía, porque se basa en la desigualdad: elogia sin medida las virtudes de una cultura, un pueblo o un país, y denigra cínicamente a todas las demás culturas, pueblos y países dominados.

La superación de esos antagonismos debe encontrarse en el mismo ideal comunitario de la solidaridad. Igual que el individuo, una comunidad no podrá subsistir sin las otras. Y si

en el campo de las relaciones humanas queremos eliminar los elementos de violencia, alienación e injusticia, no podremos tolerar en el nivel de las comunidades la noción de un "Herrenvolk" que controle la vida de las comunidades "inferiores".

Perspectivas.

A la altura de hoy, la comunidad debe ser un concepto genérico, que hay que extender desde las unidades comunales más pequeñas hasta las más grandes, en una forma de organización gradual y escalonada. Si no entendemos así las perspectivas de unión internacional, nos veremos abocados a una estructura monstruosa, sin más alternativa que el caos o la regimentación totalitaria. Si la unidad supranacional es centralista y absorbente, llevará hasta el absurdo los defectos del Estado actual, porque habrá un poder inmenso acumulado en pocas manos, y los individuos se verán obligados a llevar una existencia cada vez más masiva y más impersonal.

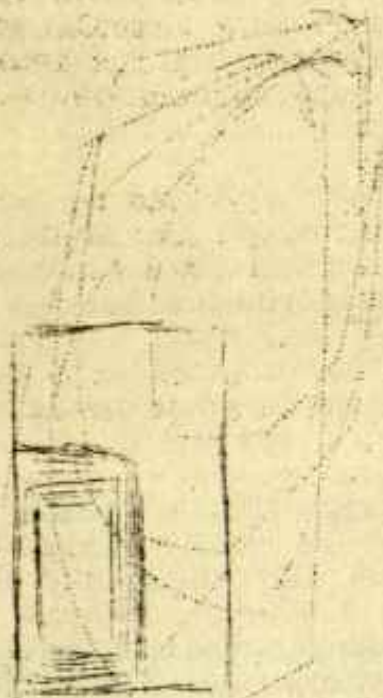
MANNHEIM hacía insistencia en la necesidad de dar forma comunal a la planificación democrática, haciendo de la comunidad una noción orgánica y extensiva. Sus palabras son bastante explícitas:

" Tanto en la esfera cultural como en la económica, las presiones de las grandes unidades en competencia confunden al individuo... que ya no ve el camino que le permita abordar alguna cosa positiva en favor de la sociedad. (...) Una observación atenta indica que las grandes unidades pueden dividirse en unidades menores, las cuales pueden tener los efectos socializadores de los pequeños grupos. (...) No obstante, en vista del tamaño creciente de la sociedad, es cada vez más difícil mantener las formas de solidaridad. Las auténticas unidades comunales deberán formar la base de la integración futura... Hay esperanzas de que podamos conseguir una armonía de la integración funcional y la integración comunal, de manera que el espíritu comunitario, aunque vaya ampliándose, subsista. Así es como evitaremos caer en un estado puro y simple de organización de masas." (11)

Si la unidad supranacional olvida los marcos comunitarios tradicionales, tendremos sin duda una política superior que obedecer, pero no un plan común, nacido de la comprensión del conjunto. Por el contrario, está demostrado que el control de los individuos se hace más eficaz y más flexible conforme se va haciendo más próximo, y, desde el punto de vista de los individuos, una unidad próxima será siempre más ostensible, más asequible y más humana. Para que entren en juego la iniciativa y la responsabilidad individuales, es necesario que el hombre sepa que trabaja para "su" sociedad, y no para la sociedad de los demás o de otro.

Por ello creo que, al menos en la Europa Occidental, la integración futura se habrá de basar en las auténticas nacionalidades, es decir, en los pueblos (12). Hablar hoy de las co-

munidades, de como delimitarlas e integrarlas, no es hacer romanticismo. La teoría moderna del desarrollo económico por regiones, el regionalismo norteamericano (13), la fórmula federalista de la U.R.S.S. (14) y especialmente la de Yugoslavia, etc., demuestran que el problema está vivo. Por ello es necesario que los nacionalismos europeos no estatales sepan coordinarse con el movimiento que tiende a crear unidades superiores, aprovechando todas esas experiencias y teorías. Para los pueblos pequeños se trata de una cuestión vital. Una vez más vuelven a tener vigencia las palabras del historiador alemán JOHANNES HALLER:

" Para cualquier pueblo y en cualquier época, es una desgracia el encontrarse unido, dentro del mismo estado, con otro pueblo más grande y más fuerte.(...) Pero esa unión es especialmente funesta en tiempos de crisis, cuando queda superado lo antiguo e irrumpen a la luz cosas nuevas. Nunca como en tales momentos resulta de la mayor importancia que el pueblo pueda desenvolverse tal como fue creado, que determine su propio destino, en una palabra: que sea libre."(15)

Es necesario, por tanto, que cada comunidad tenga conciencia clara de ella misma y que disponga de los instrumentos políticos para poder estructurarse interna y externamente. Y es menester que dentro de cada comunidad haya algunos hombres que, sintiéndose responsables, se encarguen de despertar esa conciencia y proponer unas formas de organización que tengan una base realista y estén de acuerdo con la dirección que lleva nuestro mundo.

Para llegar a ello habrá que combatir las estructuras actuales, en este caso la de los viejos Estados "nacionales", que representan una poderosa concentración de intereses. No obstante, no debe impresionarnos su resistencia, desde el momento que la misma historia que hace tiempo consolidó y endureció las estructuras estatales, se ha encargado hoy día de desacreditarlas y ponerlas en crisis. Es evidente que en un futuro ya próximo no podrá subsistir ese tipo de " Imperio parroquial " que es el Estado moderno. No hemos de preguntarnos, por tanto, si hay que cambiar la situación presente. El hecho es que cambiará, y nuestras preguntas han de ser " ¿cómo hacerlo? " y " ¿ en qué dirección ? "

Nuestra responsabilidad.

Deade luego, es posible que este problema quede fuera del horizonte mental de mucha gente que se llama " práctica y

concreta ", cuyo realismo consiste en pensar y obrar de acuerdo con principios de una época pasada.

Los Estados modernos nacieron como efecto de una expansión de influencias económicas, políticas y culturales. En competencia unos con otros llegaron a conseguir la hegemonía sobre comunidades más débiles. Eso hace que, si bien es cierto que en un momento significaron una fuerza unificadora y progresiva, aunque injusta, hoy en día ya no representan más que un factor de desunión y retroceso (16).

Frente a ellos, el nacionalismo de nuestro tiempo representa la aspiración a la libertad, la cultura y la prosperidad para todos los pueblos del mundo, los cuales deben convenirse de que habrán de colaborar entre sí como iguales.

Nosotros, si queremos ser realmente progresivos, conviene que, desde ahora, empecemos a emanciparnos del chauvinismo, el imperialismo, la vieja idea de la soberanía y todas las manifestaciones que ha tomado el mito mesiánico del estado (17), porque ellas son el principal obstáculo que se opone a una integración satisfactoria con el mundo. Pero hemos de hacerlo sin transformarnos en cosmopolitas; aceptando y confesando la adhesión que nos une a nuestra nacionalidad.

Muchos hombres destacados de nuestro tiempo - historiadores (18), sociólogos (19), e incluso poetas (20) y dirigentes religiosos (21)- han repetido que entre el "sacro egoísmo" de los chauvinistas y el desarraigo de los cosmopolitas, debemos encontrar la solución en la fidelidad. Una fidelidad que ha de ser a la vez enérgica y abierta, y que no se parece en nada al patriotismo romántico del siglo pasado, que se contentaba con escribir poemas "A la bandera".

Naturalmente, si hemos partido de la idea de una comunidad orgánica y escalonada, que recoja y promueva la vida de los individuos en un proceso de integración social, debemos enfocar la cuestión práctica de estructurar las comunidades, y la cuestión estratégica de cómo conseguirlo, a partir de la realidad presente.

La idea de la integración social debe convertirse en un plan de acción social inmediata que la haga posible, obligándonos a superar la confusión, la inercia, la cobardía y todas las demás formas de irresponsabilidad (22).

LLUÍS V. ARACIL

BIBLIOGRAFIA :

- (1) Ferdinand TÖNNIES, " Fundamental Concepts of Sociology: Gemeinschaft und Gesellschaft "

- (2) Amos H. HAWLEY, " Ecología Humana "
- (3) Oswald SPENGLER, " La decadencia de Occidente "
- (4) Melville H. HERSKOVITS, " Man and his works. The science of Cultural Anthropology "
- (5) R. LINTON, " Cultura y personalidad "
- (6) Delfí ABELLA, " El nostre caracter "
- (7) Georges GURVITCH, " Sociología del Derecho "
- (8) Raymond M. MAC IVER, " Comunidad "
- (9) Karl MANNHEIM, " Libertad, poder y planificación democrática "
- (10) Josif V. STALIN, " El Marxismo y el problema nacional "
- George CORNEWALL LEWIS, " An Essai on the Government of the Tendencies "
- (11) Karl MANNHEIM, op. cit.
- (12) ENCICLOPEDIA ITALIANA, v. art. " Europa "
- (13) William Odum, " American Regionalism "
- (14) Gaspere AMBROSINI, " Autonomia regionale e federalismo "
- O. YURCHENKO, " The Nature and Function of Soviet Federative forms "
- (15) Johannes HALBER, " Las épocas de la Historia Alemana "
- (16) Franz KOHN, " Historia del Nacionalismo "
- (17) Ernst CASSIRER, " El mito del Estado "
- (18) Arnold J. TOYNBEE
- (19) MEADE, MANNHEIM, MAC IVER, etc.
- (20) Rabindranath TAGORE, " Nationalism " y " Creative Unity "
- (21) Pio XII.
- (22) Joan CRUSELLAS, " Els pobles joves "

Estadístiques recents fan constar que Espanya, un dels països on la renda nacional és de les més baixes, és el tercer país del món en despeses superflues. El luxe i el malbaratament de les classes benestants conduïxen a què una gran part de la població no pugui tenir una vida humana digna, i creen una situació patològica en el organisme social. La distribució de les riqueses entre els diversos grups socials porta a desigualtats que no es coneixen a cap altre país d'Europa.

(D'una carta pastoral de Monsenyor Pau Gurpide, bisbe de Bilbao)

LES ESCOLES DE LA CIÈNCIA ECONÒMICA I

ELS PROBLEMES DE LA TERRA .

Dintre de la ciència econòmica és força fàcil de separar un parell de grans escoles . L' anomenada tradició central u ortodoxa n' és una , i té com una de les seues més fonamentals característiques l'estudiar la producció separadament de la distribució . O millor dit l'analitza simplement com un apèndix de l'aparell productiu . Aquesta escola s'estén des d'homes tant de primera fila com Adam Smith fins a Von Mises i tots els autors desgraciadament traduïts, en el nostre entendre , per una Fundació valenciana .

L' altre , l'escola de pensament heterodoxa línicià , naturalment amb importants precedents, David Ricardo . Estudia els aspectes dels problemes econòmics com un tot, analitzant a l'hora tant els aspectes productius com els distributius . Separar l'un de l'altre es realitzar un amputació essencial de la realitat .

Alguns dels autors que s'han inscrit dins la primera línia ho han fet per motius dels que en podríem dir donats per les condicions de la seua societat . Veiem-ne un exemple .

De la bona fe de partida d' Alfred Marshall no s'en pot pas dubtar . L'anècdota, explicada per Keynes , de que treballava amb el retrat d'un nen famèlic sobre la taula del despatx , pot ésser-ne un indici . La seua dificultat per fer correspondre la seua teoria econòmica amb els seus desitjos humanitaristes i igualitaris depenia com escriu en els seus "principles" d'una negació en una millora, que es donaria, potser, molts anys després . Marshall és el típic representant dels qui creuen que el seu món, el de quan ell viu, és tot el món, espacialment i temporalment . La qualitat que designava com a essencial en l'economista, la imaginació, a ell mateix, li mancava . I és per aquesta qüestió que tota la seua obra examina majorment, i amb gran mestria, únicament l'aparell productiu .

Ca dascú de nosaltres, els qui en dediquem als estudis econòmics, escollirà una o altra escola . Com diu Joan Triadú, cal escollir Moltes vegades, però, l'elecció no és feta amb una reflexió profunda, sinó que és la influència dels corrents de pensament o la racionalització dels interessos de la societat- o millor dit d'una part de la societat- on vivim, la que ens decideix .

La qüestió que, millor o pitjor, volem plantejar es veu ben clara a l'examinar els problemes de la terra . Uns ho resolen tot amb la concentració parcel·laria i amb la mecanització- demagògia de dretes . D'altres ho fan demanat el repartiment de terres i la propietat dels parcers i arrendataris- demagògia o infantilisme d'esquerra .

És evident que l'un i l'altre aspecte ajuden en part a resoldre el problema; però una millora total no esdevé fins que no són solucionats a l'hora tant els aspectes productius com els distribu-

tius , com opina l'escola heterodoxa .

A vegades és més costum de parlar del minifundi i de la concentració parcel·laria que dels altres aspectes . La propietat de la terra és ignorada o considerada com diuen els estudiosans de dret "ipsofacto".

Si en un poble tres troços aïllats són ajuntats la productivitat augmentarà però el parcer i l'arrendatari continuaran essent-ho.

Una recent publicació de la "Vicesecretaria de Ordenació Econòmica, que tanta bons treballs publica, dona dades precises sobre la quantitat de llauradors propietaris i dels que conreen terres que no son seues.

En els Països Catalans la distribució es:

	<u>propietaris</u>	<u>no propietaris</u>
Alacant	25.984	457987
Balears	11.729	30.485
Barcelona	20.395	45.562
Castelló	16.541	52.430
Girona	7.376	30.434
Lleida	19.148	44.439
Tarragona	20.647	39.013
València	41.510	104.786

Els percentatges entre una columna i una altra són a França de 75 per cent de propietaris i de 25per cent de no propietaris i a Suïssa de 80'9 per cent i 19'1 per cent respectivament.

El coneiximent numèric dona una idea de la importància de la qüestió. I de que el problema del del camp tot essent de tractors i de concentració parcel·laria , tampoc acaba ací.

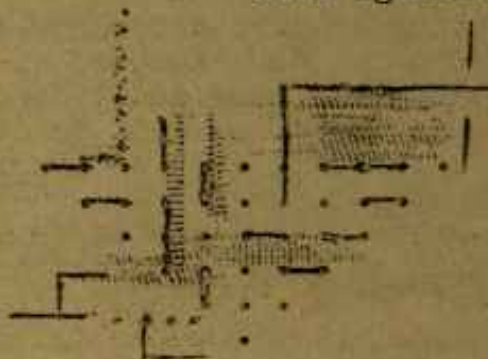
Ernest Lluch i Martín.

Prf. de Política Econòmica de
la Facultat de Ciències Econòmiques de Barcelona.

sentido a sus vidas. El cine social, sabiéndose el arte más vital, tendrá como meta la consecución de una nueva sociedad donde el hombre aparezca en primer plano, donde se favorezca el desarrollo completo de cada personalidad. Una sociedad donde todo hombre pueda vivir la vida que merezca, viviendo su vida y desviviéndose por los demás, pues el bien común y la fraternidad habrán destronado de la escala de los valores sociales al egoísmo personal; a la riqueza o a la sangre.

Todo cine que conscientemente no luche por esto no merece el nombre de serlo.

José Ignacio de Prada

EL FUNCIONAMENT DELS MERCATS COLONIALISTES A L'ÀFRICA

Avui dia l'Àfrica i el colonialisme estan de moda.

Els problemes dels països africans apareixen a les primeres planes dels diaris. El que és més difícil de veure són les causes reals d'aquests problemes. Seria necessari de fer un anàlisi verídic i honest de la història africana, cosa gairebé impossible, perquè la Història l'han feta els mateixos colonialistes.

Tot i això, les coses van posant-se cada dia més clares. En els dos darrers anys, al voltant de cent vint milions d'africans han assolit la llibertat. Les gents que fins ara havien cregut ingènuament en els beneficis que la colonització portaria als pobles endarrerits, els "qui no han conegut d'Àfrica altra cosa que l'imatge de l'explorador blanc coent-se al foc sota un cocoter, mentre els negres ballen al voltant de l'olla" -com diu el mateix president de Guinea, Sekú Turé (1)- es pre-

(1) Sekou Touré: "Expérience guinéenne et unité africaine". Presence Africaine, Paris.

CINE SOCIAL

Es absolutamente necesario precisar con claridad en qué consiste el cine social, pues lo social está tan entrañablemente unido a la esencia del cine, por ser arte de masas, que cualquier confusión en este sentido puede afectar irreparablemente a su misma razón de ser como arte.

Se suele distinguir corrientemente entre cine social e individual atendiendo a los dos aspectos que aparentemente presenta la vida del hombre. El cine individualista incidiría sobre la faceta personal e íntima de la vida de cada uno y el cine social sobre la vida de relación con los problemas que entorpecen su desenvolvimiento natural.

Sin embargo, este planteamiento es falso desde el momento en que toda vida humana es vida de relación.

El cine social no se caracteriza tanto por su objeto como por su forma especial de ver al hombre. El cine social se distingue esencialmente por su concepción de la realidad.

Frente a un cine individual que retrata a un hombre con una forma de ser independiente de su contorno, con una visión estática de la realidad que imagina al hombre idéntico en su esencia a través del tiempo y del espacio, el cine social no cree en el hombre intemporal, sino en el individuo histórico concreto que varía conforme son distintas las estructuras sociales.

Si el fin de todo arte es llegar a un conocimiento del hombre, mal podremos llegar a conocerle nunca si ignoramos la interdependencia que existe entre él y la sociedad. Si no desentrañamos la estrecha relación que existe entre el individuo y unas determinadas formas sociales no podremos llegar nunca a saber nada de él.

El cine social es, por lo tanto, dialéctico; su visión dinámica de la realidad le hace creer en la constante marcha de la historia hacia formas de vida social más justas, una marcha objetiva hacia el logro de un mundo donde todo hombre pueda vivir como tal.

El cine social -consciente de su influencia sobre la sociedad- será un medio más de acelerar este proceso histórico, y a esto sacrificará todo lo que sea preciso. Considerará el arte por el arte la mayor de las majaderías. El arte no es por el arte sino por el hombre, y el hombre lo único que le interesa es vivir como ser humano en una sociedad que lo permita: Hoy por hoy, son millones los hombres que están frustrando sus vidas bajo unas formas sociales que les oprimen y rebajan.

El Cine es el único alimento espiritual de millones de seres, el único vehículo de cultura, es decir, de ofrecerles unos principios ideológicos conforme a los cuales puedan ordenar y dar

gunten desorientats: què passa? Es fan mil conjectures sobre la ingratitud dels pobles africans; es tiren les culpes a grups d'agitadors, quan el més honest seria d'intentar veure l'actuació dels colonialistes a aquelles terres.

No farem referència al període del comerç d'esclaus, en el què foren transplantats a Amèrica uns vint milions de negres (el Pare Dieudonné Rinchon calcula en tretze milions dos-cents cinquanta mil el nombre de transportats sols des del Congo) (2).

Passarem per alt el nombre de morts pel transport (P. E. B. Du Bois creu que per cada esclau aplegat a Amèrica cal tenir en compte cinc persones mortes a l'Àfrica o durant la travessia, i arriba a la conclusió que el comerç d'esclaus li costà al continent africà seixanta milions de sers humans).

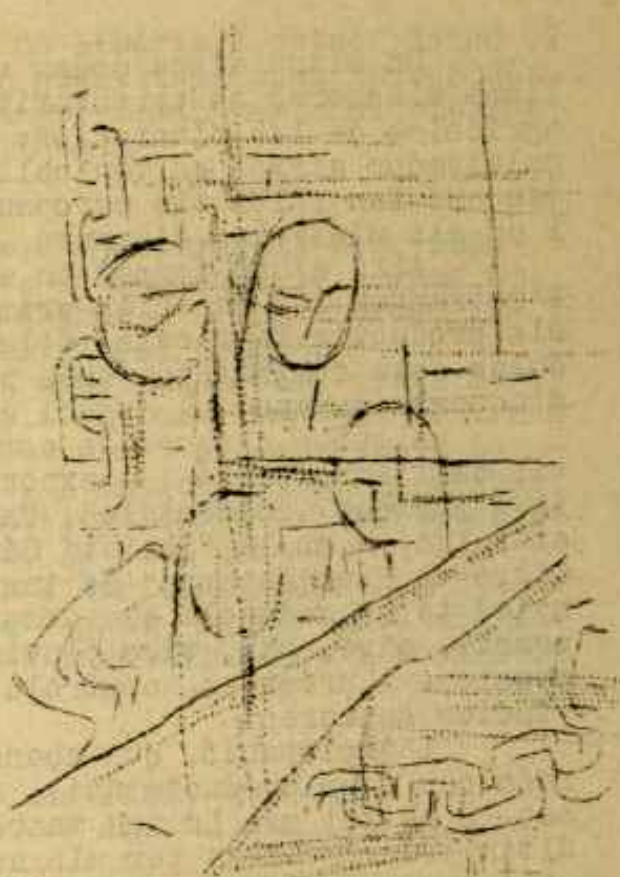
Deixant apart, doncs, aquest període suficientment clar i suficientment monstruós, anem a referir-nos a un altre aspecte de la tasca civilitzadora del colonialisme a l'Àfrica.

Ens anem a referir al funcionament dels mercats colonials, a l'explotació colonial en sentit propi. Podem dividir-ho en dos períodes o etapes. primer, aproximadament des de finals del segle passat fins la guerra europea, segon, des de la guerra europea fins ara.

.....

El conjunt econòmic de la primera etapa es qualificat pels economistes alemanys com a "economia de rapinya". Un bon exemple és el del cautxú de la Guinea Francesa. La gran demanda de cautxú que es produeix a principis de segle (primers anys de l'automòbil) va fer que les companyies colonials establides a la Guinea convertiren la recerca de cautxú en una explotació esgotadora que arruinava les terres, obligant a les poblacions africanes -esterilitzades les zones pròximes als poblats- a cercar el cautxú cada vegada més lluny. Cada demarcació havia d'aportar una quota fixada, i a tot açò s'afegia la pressió dels impostos.

En l'any 1.921 H. Cosnier escrivia: "L'explotació del cautxú és encara en molts territoris... ..l'únic mitjà que té l'indí-

(2) P. Dieudonné Rinchon: "La traite et l'esclavage des Congolais par les Européens". Venelesche, Paris 1.929.

gena per a procurar-se els diners que necessita". (3). Com es veu, l'explotació anava dirigida únicament i exclusiva cap a un producte: aquell que més falta feia a la metròpoli. El camperol de la Guinea, durant aquest període, no tenia més remei que dedicar-se a l'explotació del cautxú, puix era l'únic apreciat per l'europèu. Açò el pagés lliure; hi havia d'altres que eren obligats a treballar en règim de camp de treballs forçats. A les colònies franceses es va prohibir definitivament aquest règim l'any 1.946.

.

Un altra etapa podem veure a partir de 1.918. El colonialisme aleshores es caracteritza per l'explotació dels productes agrícoles de les plantacions i per l'extracció de minerals. El cultivador africà es veu obligat a treballar sols en els productes que fan falta als europeus -cacau, oli de palma, cafè, etc- i en els minerals -diamants, coure, urani, cobalt, estany...

Així s'han format en els ports uns mercats que envien a l'estranger les matèries primes, i distribueixen a l'interior els productes fabricats, d'importació. Aquest mercat tan particular està dominat per unes poques companyies especialitzades; d'aquesta manera, el negoci és rodó.

Algunes d'aquestes companyies tenen un monopoli quasi total de l'importació i l'exportació, com la "Compagnie Française de l'Afrique Occidentale". Un cas molt conegut és el del Congo ex-belga, a on la "Société Générale de Belgique" (la "Union Minière du Haut Katanga" és tan sols una filial d'aquesta companyia) té un monopoli que comprén transports per carretera, ferrocarril, aire, mar, vies pluvials, mines... I, per mitjà de concessions i préstecs, controla milers i milers d'hectàries en províncies senceres.

L'explotació, que abans de la Guerra Europea anava encaminada cap a un producte únic, s'ha fet més àmplia, s'ha diversificat. S'ha fet més humana també, i més productiva. Encara que açò últim principalment per als europeus que són els propietaris.

.

Encara podríem trobar una tercera etapa, que es donaria a partir de 1.960, amb la independència de molts països africans.

Tots sabem que el colonialisme no s'acaba amb la independència "de iure". Hom aconsegueix una independència política, però no econòmica. D'açò n'hi ha nombrosos exemples a Sudamèrica.

L'economia de molts països sudamericans depèn quasi exclusivament d'un producte; per a uns és el cafè, per a d'altres, la

(3) H. Cosnier: "L'Ouest africain français". Larousse, París, 1.921.

canya de sucre.

L'exemple més clar és, potser, el cas de Libèria, que, com es sap, és el país independent més antic de l'Àfrica. A Libèria, la "Firestone Rubber Plantations Company" d'Ohio, per un tractat de l'any 1.926, va obtenir unes concessions de terres.

Gràcies a aquest tractat el cauixú ocupa el 90% de les exportacions de Libèria. Libèria es veu per tant obligada a importar la major part d'allò que consumeix. Però per a alguna cosa està la "Firestone Rubber Plantations Company", que li soluciona aquest petit problema. La "Firestone" s'encarrega d'alimentar els seus treballadors. La "Firestone" és la que importa el 50% dels productes que rep Libèria, per mitjà d'una de les seues filials, la "U.S. Trading Company". Fins a tal punt que, des de les tomates a la carn en conserva, tot porta l'etiqueta "made in U.S.A."

Aquest és el cas particular de Libèria i potser també el de moltes nacions que últimament han guanyat la seua independència. Una prova n'és la guerra del Congo, íntimament relacionada amb els dividends de les mines de Katanga.

Cent vint milions d'africans han aconseguit llur independència política, però són lliures econòmicament? Alguns estan en camí d'aconseguir-ho -Ghana, Guinea-, a uns altres, intentar-ho els ha costat una guerra civil -el Congo-.

Tot i això, un gran moviment democràtic està produint-se a l'Àfrica. Com hem vist, és el mateix colonialisme qui ha creat les condicions objectives que han determinat els moviments de rebel·lia i les ànsies d'alliberació. L'antic conjunt de tribus d'economia privada i aïllada s'ha unificat degut a l'explotació colonial, i va prenent consciència de la seua unitat.

Davant dels esdeveniments de l'Àfrica ningú no ha d'admirar-se avui dia, per tant, que els negres "es porten d'una manera tan ingrata amb els que anaren a civilitzar-los i traure'ls de la barbàrie".

Jaume Pérez Montaner

NOTÍCIES

- Ha aparegut el llibre titulat " POETES UNIVERSITARIS VALENCIANS 1962 " . Replega poemes de nou universitaris de distintes facultats . El volun representa l'aparició de la nostra generació en el camp de la poesia, i amb ell s'inicia una nova etapa de l'antiga col·lecció l'Estel . -

- Baix el lema " L'HOMME I LA COMUNITAT " va tenir lloc dies passats la Primera Ruta Universitaria . Durant dos dies prop d'un centenar d'universitaris van conviure realitzant un fecund i obert intercanvi d'idees . -

- Hem rebut el número dos de " RIBERA " , butlletí des estudiants d'aquesta comarca . Hem pogut observar un millora sensible respecta al número anterior . Desitgem que el seu esforç faça possible una nova presa de consciencia de les Comarques . -

-També ens ha arribat " ANTORCHA " i " NI FU NI FA " de les facultats de dret de Granada i Sevilla respectivament . -

- El mes passat aparegué " PRINCIPIO " . Revista adscrita a la catedra del Profesor Sanchez Castañer . Està realitzada per un petit nucli d'estudiants de la la Facultad de Filosofia i Lletres . L'únic digne de fer menció són els treballs signats per Alfonso Lopez Gradolí, Jacobo Muñoz i la llarga cita del Profesor Lain Entralgo . -

- Ha pasat per València la companyia d'Art Dramàtic " ADRIA GUAL " . -

- Felicitem des d'ací al Delegat d'activitats culturals de la Facultad de Filosofia per la realització del cicle de col. loquits titulat " PANORAMA DE LES IDEES " . -

- No fa molt ens ha aplegat " ALBATROS " , revista que editen els estudiants de l 'Institut Lluís Vives . Ens ha sorprés la qualitat dels articles, i , en general , el to de la publicació . Caldria destacar especialment els treballs que signen Jordà i Conrado Garcia Alix . -

LA RENTA ESPAÑOLA/-"En una estadística publicada por el Instituto de Estudios Agro-Sociales en el año 1957, observamos que el 93 por cien de la población total, tiene una renta inferior a las 50.000 pts anuales. Esto quiere decir que hay un proletariado inmenso y una minoría privilegiada reducidísima. Por consiguiente el cinismo moral, práctico y político de los españoles es total"

<u>Rentas anuales(pts)</u>	<u>Núm. de perceptores</u>	<u>Porcentaje</u>
Menos de 25.000	5.069.872	56'72 por
DE 25.000 a 50.000	3.141.235	35'14 cien
De 50.000 a 100.000	393.243	4'40 " "
De 100.000 a 250.000	211.462	2'37 "
De 250.000 a 500.000	63.625	0'71 "
De más de 500.000	58.591	0'66 "
TOTAL	8.938.030	100 por cien

(Sacado de la hoja de información de la Presidencia de la F.E.C.U.M.)

LUTHULI :

UN LLUITADOR DE LA PAU

per Valerià Miralles i Hortolà

Recentment es concedí, per segona vegada, un premi Nobel de la pau a un negre; es tracta d'Albert Jonh Luthuli - l'altra havia estat el doctor Bunche, nord-americà - nat en 1898 a la reserva de Grootvlei en Natal en la avui República Sud-africana. Aquest fet insòlit ha estat obra de les pressions d'un grup de trenta-quatre diputats social-demòcrates al Parlament suec.

Algun temps després de trencar amb l'Imperi Britànic a causa de les pressions fetes per aquest per a què la Unió Sud-africana deixara la política de l'apartheid, foren celebrades eleccions; hi va eixir triomfadora per abrumadora majoria la fracció presidida pel doctor Wervoeerd partidari obtús de la política de segregació racial; ell es la veu del anacrònic nacionalisme europeu, representat pels descendents dels colons anglesos i boers. Per una part és antibritanisme, independència, fidelitat a la guerra dels boers, calvinisme; per damunt de tot, però, raça blanca i civilització europea. D'altra banda està el nacionalisme negre, l'opres, l'apartat; els negres careixen de drets polítics. No estan pas autoritzats a reunir-se ni a associar-se; no tenen llibertat de pensament; tampoc no poden circular lliurement pel país, llurs moviments estan estrictament reglamentats. La separació racial és duta fins a les últimes conseqüències.

Però l'hora d'Àfrica ha arribat; els nacionalismes estan derrotant, a marxar que podríem dir molt - forçades, el colonialisme, amb la complaença, per rara unanimitat, dels grans colossos i davant la mirada impotent de qui tenen les mans lligades per la força inexorable de la Història.

Com ha dit Joan Reglà - en aquest mateix butlletí - la segona guerra mundial enterra el nacionalisme europeu i condiciona immediatament el nacionalisme asiàtic i africà; doncs bé, això mateix és el que passa a Sud-africà: el qui surt i el qui mor, cara a cara. I ara cap la pregunta que es fa Reglà: com organitzar sincrònicament un món en el qual els rellotges de la Història no van a l'hora?

Si els blancs no canvien aviat de postura i transigixen, no hi haurà solució. El partit del Congrés Nacional presidit per Luthuli predica una integració pacífica de negres i blancs. Però aquesta postura es farà difícil de suportar - Luthuli dins poc serà una figura anacrònica - i si no, aquí està el partit del Congrés Pan-africà, nova branca de l'anterior, partidari decidit de la violència. Ara és l'hora; més tard serà impossible.

Dintre aquest món es desenvolupa Luthuli. Què ha fet per guanyar el premi? Simplement defensar la llibertat dels seus. Res més. No era polític, però fou dut a la política a empentes de la realitat. "He passat trenta anys de la meua vida trucant pacientment, amb moderació i modestia a una porta que ha continuat hermèticament tancada". Llavors abandonà les classes de Literatura i de Història. Convençut de la veritat i empenyat per la fam de justícia, es dedicà a la política activa. Conscient defensor dels drets dels seus no dubtà en presidir el partit del Congrés Africà Nacional des d'on organitzà manifestacions, protestes i vagues contra la política racista del govern. És l'abanderat defensor dels drets i l'existència del seu poble. Capdavanter de la justícia i de la llibertat, brutalment reprimides en nom d'uns principis condemnats per la religió cristiana i atacats pels pises de tot el món(1). I tanmateix aquixos imperialistes blancs defensen la civilització europea i es diuen cristians.

Aquest és el seu ambient. Luthuli es un home profundament cristià, conscient de tota la responsabilitat que suposa ésser-ho. Ha estat membre del Consell Cristià-com a delegat ha intervingut en congressos celebrats a Estats Units i a l'Índia-de l'Institut de Relacions Racionals, del Consell Representatiu dels Nadius, i últimament fou el president del Congrés Nacional Africà; a aquesta organització, dugué la influència del seu esperit cristià, la veu de la moderació i el avorriment de la violència.

Les forces per ell aabdilla-des són de tipus liberal, democràtic, però és clar que la seua activitat preferida és la reivindicació racial, elevació igualitària dels negres al món dels drets civils, equiparantlos amb els europeus. Partidari de la llibertat de religió i d'expressió, d'acció i de reunió, igualtat de races, reforma agrària i anticapitalisme.

Luthuli es lluitador per temperament, però pacifista per convicció. No és cap badoe ni timorat. Ha estat diverses vegades pres, una d'elles per oposar-se a un projecte de desplaçament de tribus indígenes; una altra en Març de 1960, per cremar públicament el seu sal·conduit exigint a tots els negres. Per causa d'organitzar les manifestacions que van produir les tristament famoses massacres de Sharpeville, fou acusat d'alta traïció i processat. El tribunal no va poder provar la seua culpabilitat i va ésser declarat innocent. Després al ésser aplicada la llei de supressió del comunisme se li va prohi-

(1) El dia 29 de Gener de 1962 era aprovada per abrumadora majoria en l'Assemblea de la O.N.U. una resolució condemnant la política d'apartheid a Sud-Àfrica com "represible i repugnant a la dignitat humana".
Votació: (97 a favor, 2 en contra (Portugal i Sud-àfrica) i abstenció

bir tota activitat política; perquè com ocorreix moltes vegades, estar contra el govern suposa oficialment estar amb el comunisme.

Luthuli creu en la victòria final de les causes justes. Està convençut de que quan milions d'homes (en Sud-àfrica hi ha dotze milions de negres per tres de blancs) volen alliberar-se d'un govern arbitrari, injust o despòtic, no tenen més que declarar-li una resistència passiva i unànim duta amb intel·ligència i ordre.

Dintre tots els lluitadors... per la llibertat, per la justícia i la dignitat, ell és el qui ha bregat d'una manera més serena, més heroica, més sàvia; ha fet la guerra sense disparar, sense emprar la violència, perquè el que més atrau als oprimits és la lluita directa i el rasquit immediat, el que més sedueix és la venjança; però el rasquit i la venjança solen ésser mals fonaments sobre els quals assentar la llibertat i el respecte. Luthuli així ho ha comprès i per això, essent com és un lluitador, ha guanyat el més alt premi a la Pau.

Amb aquest premi vol galardonar-se tant a un home com a tot el que ell representa: pacifisme, antiracisme, respecte a les nacionalitats, anticolonialisme i també la línia afro-asiàtica independentista i neutralista dels pobles de color.

Aquest premi, homenatge, arriba fins a tots aquells que viuen oprimits i conserven la calma i la força necessàries per a aconseguir la llibertat. Aquest és Luthuli: un lluitador amb voluntat pacífica de convivència.

LICENCIATURA DE DERECHO EN CUBA

Primer Año

1º Semestre:

Introducción a la Ciencia del Derecho; Criminología; Teoría del Estado; Historia del Derecho; Materialismo Dialéctico o Histórico; Economía Política; Seminarios.

2º Semestre:

Introducción a la Ciencia del Derecho 2º; Criminología 2; Teoría del Estado 2; Historia del Derecho 2; Materialismo Dialéctico o Histórico 2; Economía Política 2; Seminarios 2.

Segundo año

1º Semestre:

Historia del Derecho 3; D. Constitucional 1; D. Penal 1; D. Civil 1 (P. general, personas y d. reales); D. Procesal Civil 1; Materialismo Dialéctico o Histórico 3; Seminarios.

2º Semestre:

Las mismas asignaturas.

Tercer Año

1º Semestre:

Historia del Pensamiento Social 1; D. Administrativo 1; D. Penal 3; D. Agrario 1; D. Civil 3 (Obligaciones y Contratos); Seminarios.

2º Semestre:

Las mismas asignaturas. En D. Civil se estudia Familia y Sucesiones.

Además, se deberán aunar los estudios correspondientes a las lenguas inglesa y rusa o demostrar el dominio de las mismas.

Cuarto Año

1º Semestre:

Filosofía del Derecho 1; D. Económico 1; D. Procesal Penal; D. Internacional Público 1; D. Internacional Privado; Seminarios.

2º Semestre:

Las mismas asignaturas. D. Procesal Administrativo y D. Laboral.

Si no consideramos caer en una posición relativista podemos destacar la relación existente entre el Derecho y las estructuras sociales; de esto mismo, aunque partamos que la fuente de toda norma es la Ley natural, no obstante la versión concreta del Derecho se ha de amoldar a las estructuras existentes, incluso se puede decir que son las estructuras económico-sociales las que dan vida y forma a las normas jurídicas.

Esto que acabamos de señalar nos ayuda a comprender el actual programa de licenciatura de Derecho en Cuba.

Lo primero que a vertiginosa velocidad en la lectura de los programas se puede apreciar es el contenido revolucionario, marcado como es a través del derecho no intentaremos proseguir la tarea de estructuración de una nueva orden social, en el que se destaca la primacía de lo social sobre lo individual. Así, se abandona por completo la visión individualista del Derecho ampliándose notablemente el campo del derecho público; esto se traduce en una educación del derecho civil en la aplicación de nuevas teorías, derivadas de la intervención estatal en la vida económica, tales como el Derecho Económico y el D. Agrario.

Seguimos la técnica general de los planes de estudios totalitarios al respecto el estudio de la asignatura "Materialismo Dialéctico e Histórico", que su nombre tendrá como fin el formar en una misma línea ideológica a los nuevos generaciones.

Finalmente sólo queda por destacar el contenido formativo que poco a poco vislumbrarse, formativo en el sentido de hacer no sólo técnicos en derecho, sino, también, de formar hombres capaces de afrontar la tarea revolucionaria pendiente. En conclusión creemos que tanto de los aspectos conceptuales como de los más accionables de este programa de estudios se pueden deducir conclusiones interesantes, sobre todo si nos fijamos en la relación que señalábamos al comienzo de estas líneas.

VIDA DE LA FACULTAD

Ha sido inaugurada la Sección de Práctica Jurídica de la Academia Valenciana de Jurisprudencia y Legislación, que viene a llenar un hueco que existía en el panorama de la enseñanza forense de nuestra ciudad, pese a todos los esfuerzos realizados por los componentes del Claustro de nuestra Facultad para crear una Escuela de Práctica Jurídica, que se estrellaron en la falta de recursos económicos.

A ella tienen acceso los universitarios que cursen el quinto curso de Derecho. Por ello, y porque creemos que es la Universidad quien debe dirigir todo lo que respecta a la formación, tanto humana como profesional, de todos los universitarios, pedimos que en la citada Sección de Práctica Jurídica sea creado un cargo de supervisor, jefe de estudios, o semejante, puesto que el de director ya está creado, y encomendado a un representante de nuestra Facultad.

Se ha celebrado la III Cámara Sindical de la Facultad de Derecho. Como temas más importantes destacamos:

a/ Se iniciaron las gestiones --que con el tiempo se han de concretar-- en la petición de una Facultad de Ciencias Económicas para nuestra ciudad. Se dio así mismo cuenta de que el mismo punto había sido tratado el día anterior a propuesta del Delegado de la Facultad en la Junta de Facultad, y de que se le había encomendado al Sr. Catedrático de Economía y Hacienda realizar las gestiones previas.

b/ Se trataron, igualmente, otros temas, como la elección de representante de la Facultad en la Junta del Club Universitario.

c/ Los jefes de los distintos servicios universitarios informaron acerca de las actividades llevadas a cabo por sus departamentos. Después de esto, el Sr. Decano, que presidía la Cámara, levantó la sesión.

El Departamento de Actividades Culturales organiza una serie de coloquios para los alumnos de la Facultad, dirigidos por un grupo de compañeros. Este programa de diálogos fue inaugurado el pasado 28 de febrero con el tema "Idea de la Societat", dirigido por Lluís V. Aracil.

El T.E.U. de Derecho empieza una nueva etapa, en la que su director actual, E. Colomer, ha dado los primeros pasos con dos lecturas escenificadas --"El principe de Hamburgo" y "Ondina"-- en el Club Universitario. Esperemos que pronto comience a montar verdaderas representaciones, y que el T.E.U. de Derecho no pierda la justa nombradía que alcanzó bajo la dirección de J. L. Gil de la Calleja.

.....

El departamento de Ayuda Universitaria ha conseguido de una librería de nuestra ciudad descuentos y otras interesantes condiciones de venta para la adquisición de toda clase de libros, sean o no de texto. Pedid informes al delegado de Ayuda Universitaria de la Facultad.

.....

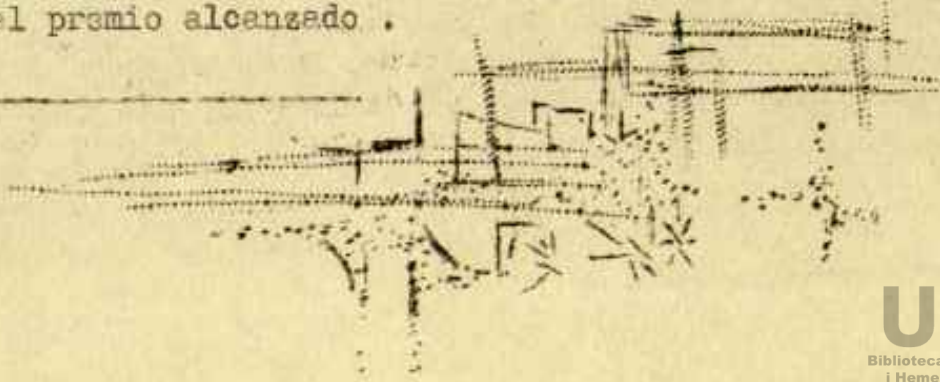
Los deportes de la Facultad van viento en popa. Hemos quedado campeones de balón-mano masculino y de balón-cesto femenino, subcampeones de balón-cesto masculino, y cuando se redactan estas líneas, está pendiente el encuentro para el título de campeones de balón-mano femenino, y uno de los equipos finalistas es el de Derecho.

.....

Desde estas líneas queremos manifestar nuestra condolencia a Don Juan García González, catedrático de Historia del Derecho, por el fallecimiento de su madre.

CONCURSO LITERARIO .

En el último concurso literario del S. E. U., celebrado en Salamanca, ha obtenido el Primer Premio de novela corta nuestro compañero de segundo curso Arturo Zabala, la cuantía del premio es de 8.000 pts. Hemos de hacer constar que Zabala ha colaborado en algunas revistas, aunque aquí, en esta Facultad, no son muy conocidas sus cualidades literarias. Reciba, pues, nuestra mas cordial enhorabuena por el premio alcanzado.

Acaba d'aparèixer la traducció catalana de "Spiritualité de l'engagement" del P. Suavet sota el títol de "Espiritualitat de l'engatjament"(1).

Estudia el P. Suavet -- per mig de la mateixa paraula de Déu, dels Apòstols, els Pares de l'Església... -- el compromís que tot cristià com a tal té davant de la societat on viu. Compromís que ens obliga a actuar en el pla de les institucions, l'educació, la política, de les organitzacions, de la professió, de l'ajuda mútua... com a conseqüència d'un cristianisme evangèlic.

Perquè puguem fer-vos càrrec de l'interés del llibre sols cal veure els títols de les tres parts en que està dividit : -- Els fonaments espirituals del compromís temporal ; -- On i com comprometre's ? ; -- Com viure cristianament el compromís temporal ? .

Citarem alguns paràgrafs que creiem d'interés:

Després d'haver-nos demostrat l'autor l'obligació de tot cristià d'actuar en la societat pel millorament del bé comú, surt el problema de " amb qui cal actuar ". La resposta ens la dona l'autor per mig d'un es paraules de M.A. Couturier:

"El lloc dels cristians és estar amb Crist. Si ell està amb els oprimits i els perseguits, nosaltres hi serem també per estar amb ells, siguin qui siguin".

Per a lo qual diu l'autor:

"Mentre no haurem fet un esforç voluntari per trobar-nos sovint en condicions anàlogues a les que ells estan obligats, serem incapaces d'estar en contacte amb els veritables pobres; els esquivarem; o quan els trobem tindrem en vers ells una actitud de superioritat que ja no tindrà res d'evangèlica".

I continua:

"Crist va voler ésser pobre perquè sap que , per ésser cregut pels pobres, cal assemblear-se'ls, cal compartir llurs penes, i que, per ésser pres seriosament pels rics, cal no assemblear-se'ls".

----- segueix

(1) Editorial Estela. Barcelona.

Per tant:

"Cal ajudar-los fraternalment perquè puguem tan ràpidament com siga possible prescindir de la nostra ajuda".

L'única manera d'ajudar-los veritablement és reformant les estructures actuals, i sols hi ha un camí: la nostra actuació en les institucions, les organitzacions, l'educació i sobre tot en la política donat que són elles les qui mantenen les injustes situacions actuals. Sempre, és clar, -- ens remarca l'autor -- sense oblidar el nostre propi treball professional, posat que és el primer punt del compromís temporal. Afegeix però que:

"No comprometre's resultaria compartir el pecat d'omissió voluntària de gent que admet que hem de consagrar tot el nostre temps al propi treball professional i negligeix sistemàticament el bé comú".

Posat que -- ens diu l'autor en frases de Mounier:

"Abstenir-se de tota intervenció és, de fet, afavorir la política dels poders establerts i per tant prendre partit per ells".

Així acaba resumint l'autor que:

"Refusar una acció col·lectiva a l'escala del món, és tan greu com refusar el pa".

El llibre -- contingent més de 80 cites d'autors i 250 de la Bíblia -- és indispensable per qualsevol cristià conscient del nostre temps.